

Ročník 27

Číslo 6

28. 9. 2022

BŮH MĚ ZVE K POSLÁNÍ, KTERÉ SE KE MNĚ HODÍ...

Drazí přátelé!

V těchto dnech svět s velkým zájmem sledoval smrt a pohřeb královny Alžběty II. Jistě, byla to velká osobnost naší doby a žena víry a pevných zásad. Přece se mnozí ptali, jaký smysl má král v dnešní době. Prakticky nemá žádnou moc vládnout, jeho poslání je čistě reprezentativního charakteru a finanční nároky příliš vysoké. Podobně je to v případě svatého Václava. Může nám král dávné doby ještě něco říct? Vždyť žijeme v úplně jiném zřízení, úplně jiný život. Dokonce ani pozice víry, kterou zastával a pro kterou položil svůj život, v našem prostředí hraje stále menší roli. Jistě, nacházíme se v době postmoderny, která je poznamenána pochybováním o všem a o každém. Prožíváme ekonomickou krizi a část Evropy se zmítá v konfliktech a humanitární katastrofě. Možná se často ptáme, kde toto všechno skončí a zdali vůbec společnost nesměruje ke svému krachu. Není to však nic nového pod sluncem.

Lidský život je někdy jako začarovaný kruh a člověk pořád dělá stejné chyby. Právě tu je mimořádně důležité vnímat svatováclavský odkaz. Smrtí krále Václava nastává období pochyb a chaosu. Mnozí prožívají strach o svou budoucnost a obávají se o svůj život. Co tehdy pomohlo lidem? Kde našli východisko ze smutné situace společnosti? Semkli se do společenství, které v síle lásky a jednoty dokázalo hledět vstříc lepším časům. Toto je ten nejdůležitější moment, který si musí uvědomit každý z nás. Nechali jsme se příliš strhnout individualismem na každé úrovni života. Na prvním místě prožíváme zahleděnost do sebe ve vztazích s nejbližšími. Obáváme se, že když vyjdu ze sebe a nabídnu sebe, tak ztratím jakousi

domnělou autonomii. Přesto je člověk bytí, které je stvořeno pro druhého a jenom s druhým může prožívat svůj život v plnosti a šťastně. Nebojme se opustit svoji komfortní zónu a poznáme krásu skutečného života.

Společenství na přirozené rovině je výborný základ pro společenství ve víře, které se konkrétně realizuje ve farnosti. Každý z nás si musí položit důležitou otázku. Jakým jsem já osobně přínosem pro farnost? Nemám

na myslí výjimečné věci, viditelné činnosti, spíš přemýšlím nad tím, zdali se každý z nás cítí jako část jednoho velkého organismu, který je postaven na základě, kterým je sám Ježíš. Je důležité mít hluboký vztah ke své farnosti a k tomu, co ta farnost prožívá. Jsme velmi rozlehlá farnost, složená z mnoha vesnic a města. To není jednoduchá situace a vyžaduje to možná někdy víc obětavosti a ochoty. Ti, co jsou více vzdáleni od centra farnosti, to mají náročnější, ale přesto v dnešní době mobility už to není takový problém. Spíš nás možná víc zasáhla pohodlnost a potřeba se vydělovat. Znova chci zdůraznit, že náročné období, které nás

čeká, můžeme prožít jenom tak, že se semkneme v lidské lásce, která pramení z víry v živého Boha. Máme na to dostatek příležitostí. Možná jednou z nich bude slavnostní mše svatá 16. října 2022 v Bohuslavicích. Určitě by bylo krásné, kdyby mnozí z farnosti podpořili svou účastí toto společenství. I pro domácí by to bylo povzbuzení a také uvědomění si, že patří do velké farní rodiny. Prosím drahého Boha, na přímluvu svatého Václava, abychom všichni pochopili krásu jednoty s Bohem i mezi sebou navzájem.

o. Marian

www.faslavicin.cz

Biskup

Milé sestry, milí bratři, jak dobře víte, po odchodu otce arcibiskupa Jana Graubnera na svatovojtěšský stolec do Prahy jsem byl 4. 7. 2022 zvolen sborem poradců (konzultorů) administrátorem olomoucké arcidiecéze. Tuto roli jsem přijal s vědomím své lidské nedostatečnosti a také proto, že diecéze nemůže zůstat bez dočasného správce.

Nyní před námi stojí společný úkol: modlitbou provázet proces jmenování nového olomouckého arcibiskupa. Proto vás žádám, abyste v osobní modlitbě na tento úmysl

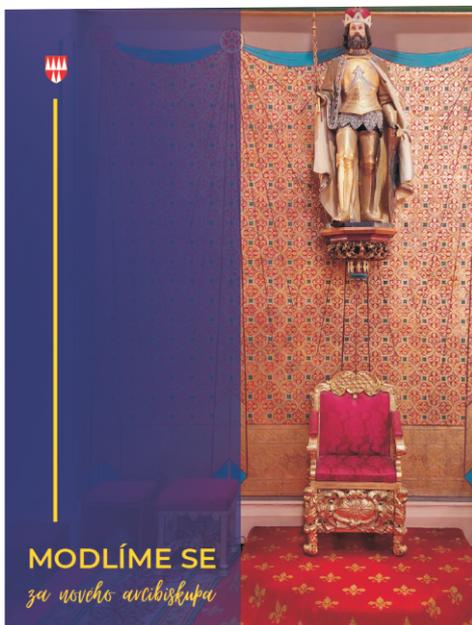
pamatovali. Můžete použít modlitbu, jejíž text dostali k dispozici duchovní správci farností.

Těším se na společné prožívání liturgického roku a slavností, které poskytnou příležitost k osobnímu setkání.

Žehná

+Josef Nuzík, administrátor arcidiecéze

Bože, Dobrý pastýři,
svěřujeme ti jmenování nového
olomouckého arcibiskupa
a prosíme:
veď svým Duchem mysl Svatého otce
i všech, kdo nesou za tuto volbu
odpovědnost.
Dej nám takového arcibiskupa,
který bude tvým obětavým a věrným
služebníkem a bude usilovat o to,
co se ti líbí a co je k prospěchu
Božího lidu i celé církve.
Prosíme o to skrze Krista,
našeho Pána.
Amen

KDYBYCH MĚL VŠECHNY PENÍZE SVĚTA

Ježíš lidem řekl: „Dejte si pozor a chraňte se před každou chamtivostí. Neboť i když má někdo nadbytek, jeho život není zajištěn tím, co má.“ Pověděl jim pak toto podobenství: „Jednomu bohatému člověku se velmi dařilo v podnikání. Rozhodl se tedy, že své prostředky zhodnotí, nebude už pracovat a bude žít šťastný, spokojený a zajištěný život. Bůh mu však řekl: 'Blázne, ještě této noci zemřeš, a čím bude to, co jsi nashromáždil?' Tak to dopadá s tím, kdo si hromadí poklady, ale není bohatý před Bohem?“ (srov. Lk 12, 13-21)

Jednou se prý zeptali známého miliardáře Rockefellera: „Kolik musí mít člověk peněz, aby byl šťastný?“ Odpověď zněla: „O něco víc, než právě má.“ A toto neplatí jen o penězích. Různí lidé mají různé představy a říkají si: šťastný, šťastná budu, až získám tuto ženu/tohoto muže, až budu mít lepší image, až více zhubnu, až se uzdravím, až nebudu mít své životní překážky, až dokončím školu, až si pořídím skvělé auto, až si postavím vilu, až procestuji zeměkouli, až postoupím ve společenském žebříčku, až budu mít větší moc, až se stanu součástí nějaké vlivné skupiny, až dosáhnu uznání, až mě blízcí budou mít víc rádi, až... až... až... Každý si doplní své.

Mathew Kelly k tomuto ve své jedné knížce říká: „V každém člověku je propast o velikosti Boha. Nemůžeme ji naplnit věcmi, penězi, postavením, mocí, sexem, drogami, alkoholem, jinými lidmi, zážitky ani úspěchem. Jen Bůh ji dokáže zaplnit. Vhodte do ní všechny peníze světa a zjistíte, že je pořád prázdná a vy stále toužíte po něčem větším. Přihodte Oscara, Grammy, Nobelovu cenu...“

Nikdy totiž nemáme dost. Naše touhy nejsou nikdy naplněné. Jsme nenasycení a nenasatelní. A to, že naše touhy nejsou nikdy naplněné, je jedním z ukazatelů na to, že jsme stvořeni nekonečným Bohem pro život s ním. S Bohem, který nám nabízí nekonečnou = nekončící = neohraničenou lásku a tedy i pozornost, přijetí, uplatnění, uznání, radost, spokojenost, překvapení, adrenalin, pokoj...

Bůh má pro nás připraveno víc, než si dokážeme představit. Má pro

nás víc, než nám tento svět může dát či vzít.

Lidský život je cestou Domů, k Bohu, do plnosti života. Jsme jakoby na mostě, po kterém směřujeme na druhý břeh. Nemá proto význam a smysl se na tomto mostě pokoušet zabydlovat. V Bibli se říká: „Buďte spokojeni s tím, co máte“ (Žid 13, 5). Neznamená to nerozvíjet se, ale spíše nebýt chamtivý – nechť stále více a více a myslet si, že v takovém hromadění peněz, jistot, zážitků naleznou své uspokojení a jistotu. Jde o to nelpět na tom, o čem si myslíme, že nás to naplní.

A pokud podlehneme představě, že si toto vše musíme zařídit sami, tvrdě narazíme na realitu a ohraničenost světa i sebe sama. Současné dění ve světě i dějiny nám smutně ukazují, že lidé s takovým postojem přestávají brát jakékoliv ohledy a jdou si za svým „přes mrtvolu“. Jak na úkor druhých, tak i svých nejbližších, ale i na úkor celé společnosti, okolních zemí a národů, přírody, planety...

Jaké je východisko z tohoto rozporu – kdy přirozeně chceme víc, ale nemáme lpět na lidských nejistých „jistotách“? Řešením je otevřenost a odevzdanost Božímu vedení v našem všednodenním životě. Bůh totiž chce každého z nás vést k naplněnému životu. Někdy třeba i po jiných cestách, než si představujeme. Ale s jistotou, že se za to zaručuje on sám – absolutní Bůh. Lásky, tvůrce vesmíru, který vidí souvislosti, které my nevnímáme. Zaručuje se za to Bůh, který nám svou lásku dokázal mimo jiné i tím, že každému z nás vyšel vstříc v Ježíši Kristu. A vychází každý den. Nebudme proto k němu neteční. Má to smysl. I pro mě. I pro tebe..

JEŽÍŠI, ODEVZDÁVÁM SE TI, POSTAREJ SE TY...

zdroj: www.vira.cz

Nebe dalo člověku jako protiváhu proti svízelnímu životu tři věci: naději, spánek a smích.
Immanuel Kant

Slavičín pod ochranným pláštěm Panny Marie

Na jaro letošního roku začala válka na Ukrajině. Pro mnohé z nás to byl šok a člověk si nedokázal představit, jak v dnešní moderní době může v Evropě vzniknout konflikt, který s sebou nese bídu, smutek a slzy... Existují různé snahy jak danou situaci řešit. Od začátku těchto snah se mimořádně angažuje papež František, který se nebojí poukazovat na skutečnosti, které se mnohým nelíbí. Samozřejmě jeho největší angažovanost je na duchovním poli. Tak se stalo, že dne 25. března 2022 zasvětil Rusko a Ukrajinu Panně Marii. Tato výzva byla nabídnuta celému světu. Osobně jsem se zamýšlel nad tím, co můžeme udělat v naší farnosti a našem městě. Společně s panem starostou jsme diskutovali o této záležitosti a shodli jsme se na tom, že každý konflikt vychází z nepořádku v srdci člověka. Naše město a farnost jsou také plné konfliktů a nedobrých vztahů. Někdy jde jenom o různé pohledy na stejnou věc, a přitom nás to staví proti sobě, protože nedokážeme naslouchat a vnímat toho druhého. Mnozí vyhledávají možnost vést nikdy nekončící žabomyší války a vnášet nepokoje do běžného života. Mnohé věci se nedají řešit přirozenou cestou. Mnohdy lidská vůle nestačí anebo naráží na nepochopení z druhé

strany. Proto tam, kde lidské snahy selhávají, je důležité svěřit problémy do rukou Bohu. Proto jsem se rozhodl v duchu slov Marie: „Učiňte, co vám řekne můj Syn“, zasvětit naše město a farnost Srdci Panny Marie. Stalo se tak na Slavnost Zvěstování Páně 25. března 2022 ve farním kostele sv. Vojtěcha a sv. Cecílie. Město Slavičín k tomu poskytlo sochu Panny Marie, kterou jsme získali od restaurátorky, která restaurovala kazatelnu našeho kostela. Socha byla nainstalována nad sídlištěm Malé Pole, vedle staré cesty do Divnic. Slavnostní požehnání se konalo 14. srpna v předvečer svátku Nanebevzatí Panny Marie. Prosím, abychom dané skutečnosti vnímali jako symboly. My nejsme kouzelníci a nekonáme tyto věci jako magické obřady. Konáme s vírou a nadějí, že i tento nový sakrální objekt bude výzvou a zastavením, a to nejenom pro věřící. Vždyť mír a pokoj je cílem nás všech. Každý z nás chce žít spokojený život tady v našem městě, a to nepůjde, když se každý z nás nestane strůjcem pokoje a dobra. Ať na nás Matka Boží milostivě hledí a žehná nám. Vždyť ona se neustále přimlouvá u svého Syna. Chci poděkovat všem, kteří se angažovali v daném projektu: Městu Slavičín a také těm, kteří na sebe vzali úkol starat se nadále o sochu Panny Marie.

o. Marian Dej

Fotografie Josef Floreš

Pojď s námi v každý čas

Matko, toužíme ti dnes svěřit svou budoucnost, která nás čeká, a prosíme tě, abys nás provázela na cestě. Žijeme v mimořádné době, úchvatné, a zároveň rozporuplné. Nabízí neobyčejné možnosti působit přímo na zdroje života: může jich využít pro dobro v mezích stanovených mravním kodexem, ale může také jít za hlasem krátkozraké pýchy, která velí odhazovat jakákoli omezení a vede dokonce k pošlapávání úcty, jaká přísluší každé lidské bytosti. Lidstvo dnes jako nikdy předtím stojí na rozcestí. Záchranou, svatá Panno, je opět jedině tvůj Syn Ježíš.

Proto tě, Matko, toužíme přijmout k sobě jako apoštol Jan (srov. Jan 19, 27), abychom se od tebe učili, jak následovat tvého Syna, aby nám udělil hojnost Ducha Svatého, Ducha pravdy, který je zdrojem života. Přijmi ho pro nás a s námi, tak jako v prvotní křesťanské obci v Jeruzalémě, která se kolem tebe shromáždila v den Letnic (srov. Sk 1, 14).

Matko, ty znáš strádání církve a světa, pomáhej svým dětem v jejich každodenních zkouškách, jakých život neušetří nikoho, a dej, aby díky společnému úsilí všech temnoty nezmítly nad světem. Tobě, Jitřenko spásy, svěťujeme svou cestu, aby pod tvým vedením všichni lidé našli Ježíše, světlo světa a jediného Spasitele, který kraluje s Otcem a Duchem Svatým na věky věků. AMEN.

*Zenom Ziolkowski
Modlitby Jana Pavla II.*

Nepovažují svá utrpení za příliš velká a radosti za příliš malé. Nebe nevezme člověku nic, aniž by mu to nezměrnou měrou nevyňahradilo.
Edith Steinová

PROČ SE BOJÍTE VY MALOVĚRNÍ, VŽDYT JÁ JSEM S VÁMI

Prožíváme období plné nejistot a mnozí se cítí velmi zneklidnění, plní strachu a obav. Je to období, které jsme neočekávali. Po období pandemie se zdálo, že se už situace uklidní, a do toho přišla válka na Ukrajině, a proto i drahé energie a zvyšování všech cen, inflace a velké zadlužení. Kolik uprchlíků k nám přišlo, protože přišli o své domovy následkem války. Kolik falešných zpráv k nám přichází a matou mnohé. A této situace naopak zneužívají někteří, protože neúčinnější způsob jak ovládat druhé a postupovat dopředu bez ohledu na druhé, je šířit beznaděje a ustavičně rozšívát strach a obavy. Mnozí si potom připadají jako by byli v loďce na rozbouraném moři, jsou plni nejistot a strachu. Ale Ježíš nám říká: „**Proč se bojíte vy malověrní, vždyť já jsem s vámi, nebojte se!**“ Je to také období, kdy se můžeme učit více důvěřovat Pánu, zcela se odevzdat do Božích rukou a prožívat s ním každou situaci.

Naším úkolem je pečovat o svět, ve kterém žijeme, to znamená pečovat nejen o sebe, ale myslet i na druhé. Potřebujeme přemýšlet o sobě víc a víc jako o jediné rodině obývající společný dům. Protože „lidé už nejsou považováni za prvořadou hodnotu, o kterou je třeba pečovat a chránit ji, zejména jsou-li chudí a postižení, dosud neužiteční – jako nenarozené děti – nebo už nepotřební – jako staří lidé.“ Jsme často v mnohých věcech marnotratní, počínaje plýtváním jídlem, a to je trestuhodné, plýtváním různými hodnotami. Už se neumíme uskromnit a máme spoustu nároků a požadavků. Pokles porodnosti vede k tomu, že stárne populace. Neuvědomujeme si, že když izolujeme staré lidi a péči o ně necháváme na druhých bez účasti členů rodiny, mrzačíme a ochuzujeme tím rodinu samu. Tím připravujeme mladé lidi o nezbytné spojení s jejich kořeny a moudrostí, kterou si mládí nedokáže osvojit samo. Zvu každého k obnovení naděje, protože naděje k nám promlouvá o něčem, co je zakofeněno v každém lidském srdci. Naděje k nám promlouvá o žizni, touze, dychtění po naplněném životě, po dosažení velkých věcí, které rozšiřují naše srdce a pozvedají našeho ducha ke vznešeným skutečnostem, jako je pravda, dobro a krása, spravedlnost a láska... Naděje je smělá. Dokáže hledět za naše osobní pohodlí. Může nás otevřít pro velké ideály, které činí život krásnější a hodnotnější. Jdeme vpřed po cestách naděje. Staré přikázání „Miluj svého bližního jako sebe“ (Lv 19,18) bylo často chápáno ve vztahu k soukmenovcům. Setkáváme se s příkazem nečinít druhému to, co nechceš, aby on činil tobě (srov. Tob 4,15). „Člověk je soucitný ke svému bližnímu, Pán je soucitný ke všem tvorům“ (Sir 18,13).

Volání po bratrské lásce se nese celým Novým zákonem: „*Co tedy chcete, aby lidé dělali vám, to všechno dělejte jim, neboť v tom je celý Zákon i Proroci*“ (Mt 7,12).

„*Kdo svého bratra miluje, zůstává ve světle a pro nikoho není pohoršením. Kdo svého bratra nenávidí, je ve tmě*“ (1Jan 2,10-11).

„*My víme, že jsme přešli ze smrti do života, a proto milujeme bratry. Kdo nemiluje, zůstává ve smrti*“ (1Jan 3,14).

„*Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí*“ (1Jan 4,20).

Ježíš vyprávěl toto podobenství:

„*Jednou povstal jeden znalec Zákona, aby ho přivedl do úzkých, a zeptal se ho: „Mistře, co mám dělat, abych dostal věčný život?“ Ježíš mu řekl: „Co je psáno v Zákoně? Jak tam čteš?“ On odpověděl: „Miluj Pána, svého Boha, celým srdcem, celou svou duší, celou svou silou i celou svou myslí, a svého bližního jako sám sebe!“ Řekl mu: „Správně jsi odpověděl. To dělej a budeš žít.“ Ale on se chtěl ospravedlnit, a proto se Ježíše zeptal: „A kdo je můj bližní?“ Ježíš se ujal slova a řekl: „Jeden člověk sestupoval z Jeruzaléma do Jericha a ocitl se mezi lupiči. Ti ho o všechno obrali, zbili, nechali polomrtvého a odešli. Náhodou šel tou cestou nějaký kněz; uviděl ho, ale vyhnul se mu. Stejně i jeden levita přišel k tomu místu; viděl ho, ale vyhnul se mu. Ale jeden Samaritán přišel na své cestě k němu, viděl ho a bylo mu ho líto. Přistoupil k němu, nalil mu do ran oleje a vína, obvázal je, vysadil ho na svého soumaru, dopravil do hostince a staral se o něho. Druhého dne vytáhl dva denáry a dal je hostinskému se slovy: „Staraj se o něho, a co vynaložíš navíc, já ti to doplatím, až se budu vracet.“ Co myslíš, kdo z těch tří se zachoval jako bližní k tomu, který se ocitl mezi lupiči?“ On odpověděl: „Ten, kdo mu prokázal milosrdenství.“ A Ježíš mu řekl: „Jdi a stejně jednej i ty!“ (Lk 10,25-37).*

Ježíš vypráví příběh o člověku, který byl přepaden lupiči a ležel zraněný u cesty. Přešlo kolem něho několik lidí, ale nezastavili se. Byli to lidé, kteří měli významné postavení, ale ve skutečnosti jim chyběl zájem o společné dobro. Nechtěli ztratit několik minut péči o zraněného člověka nebo hledáním pomoci pro něj. Jeden se tu zastavil, přistoupil k tomu zraněnému a osobně se o něj postaral, dokonce věnoval své peníze na pokrytí jeho potřeb. Ale dal mu něco, na čem my tolik lpíme: dal mu svůj čas. Určitě měl na ten den své plány, úkoly a přání. Ale byl schopen to vše odložit stranou, když se setkal s někým, kdo byl v nouzi. On toho zraněného člověka neznal, ale viděl, že potřebuje jeho čas a pomoc.

S kým z těch osob se ztotožníš? Tato otázka působí nepříjemně, je přímá a pronikavá. Komu z těch lidí se podobáš? Musíme si přiznat, že jsme v pokušení přehlížet druhé, zejména ty nejslabší. Zvykli jsme si dívat se jiným měrem, přecházet bez povšimnutí, nedbat na situace, pokud se nás přímo netýkají. Na ulici je přepaden člověk a mnozí utečou, jako by nic neviděli. Často se stává, že lidé někoho srazí svým autem a ujedou. Jde jim jen o to, aby se vyhnuli problémům, a vůbec jim nevádí, že jejich vinou jiný člověk zemře. Často jsme úplně pohlceni svými potřebami a pohled na člověka, který trpí, nás obtěžuje. Je pro nás nepříjemný, nechceme ztrácet čas kvůli problémům jiných. To jsou příznaky nezdravé společnosti, která usiluje o rozkvet, ale k utrpení se obrací zády. Neklesněme tak hluboko! Dívejme se na příklad milosrdného Samaritána. Ježíšovo podobenství nás vybízí, abychom znovu objevili své povolání být občany svého národa i celého světa a tvůrci nového společenského pouta. Jsme povoláni udávat směr společnosti, aby usilovala o společné dobro. Milosrdný Samaritán svými skutky ukázal, že „existence každého jednotlivce je hluboce provázána s existencí druhých: „Život není jenom čas, který ubíhá; život je čas pro setkávání.“ U těch, kteří přecházejí kolem zraněného, vyniká jeden detail: jsou to zbožní lidé. Dokonce se věnují bohoslužbě: kněz a levita. Ukazuje, že věřit v Boha a klanět se mu nám nezaručí, že budeme skutečně žít způsobem, který se Bohu líbí. Věřící člověk si může myslet, že je blízko Bohu a že je lepší než druzí. Jsou způsoby života z víry, které nám pomáhají otevřít srdce pro bratry a sestry, což je záruka opravdové otevřenosti pro Boha. Svatý Jan Zlatoústý to vyjádřil: „Chceš uctít Spasitelovo tělo? Nepohrdej jím, když je nahý. Neuctívej ho v chrámu hedvábními rouchy, když venku stojí nahý člověk zkrehlý zimou.“ Mnohdy ti, kdo se prohlašují, že jsou nevěřící, mohou někdy konat Boží vůli lépe než věřící.

Každý den nám nabízí novou příležitost, novou možnost. Neměli bychom očekávat všecko od těch, kdo nám vládnou. Sami máme prostor, který potřebujeme pro spoluodpovědnost ve vytváření nových procesů a změn. Zapojme se do obnovy a podpory zraněné společnosti. Máme příležitost být milosrdnými Samaritány, kteří nesou bolest zraněných lidí, místo abychom vyvolávali nenávisť a zášť. Podporujeme to, co je dobré. Můžeme začít zdola od jednoho případu k druhému, jednat na konkrétní a místní úrovni a potom jít dál k nejširším obzorům naší vlasti a celého světa. Vyhledávejme druhé a zabývejme se světem, jaký je, beze strachu z bolesti nebo bez pocitu nedostatečnosti, protože zde objevíme všechnu dobrotu, kterou Bůh zasadil do lidských srdcí. Nedělejme to sami jako jednotlivci. Samaritán objevil hostinského, který se mohl o toho muže postarat. Také my jsme voláni spojit se jako rodina, která je silnější než souhrn malých členů. Přestaňme se litovat a přiznejme si své zlé činy, svou netečnost a své lži. Zadostiučnění a smíření nám dá nový život a úplně nás osvobodí od strachu ze sebe i z druhých.

Samaritán, který se po cestě zastavil, poté pokračoval dál, nečekal na uznání nebo vděčnost. Jeho snaha pomoci druhému člověku mu přinesla velké zadostiučnění v životě i před Bohem, a pro něj to byla povinnost. My všichni máme odpovědnost za zraněné, to znamená za svůj vlastní národ i za všechny národy světa. Pečujme o potřeby každého muže a ženy, každého dítěte a každého starého člověka. Ježíš nás žádá, abychom byli přítomní u těch, kdo potřebují pomoc, bez ohledu na to, zda patří nebo nepatří do naší společenské skupiny. Tak jako se v tomto případě Samaritán stal bližním zraněnému Židovi. Ježíš uzavírá podobenství slovy: „**Jdi a stejně jednej i ty!**“ (Lk 10,37). A toto slovo platí pro nás všechny.

(Čerpáno i z FRATELI TUTTI encykliky o bratrství a sociálním přátelství – papeže Františka – Ludmila D.)

Je-li někdo veselý, tak je jedno, zda je mladý nebo starý, rovný nebo hrbatý, chudý nebo bohatý: Je šťastný.

Arthur Schopenhauer

Kdo důvěřuje Bohu, může brát sebe i druhé s humorem

Může se člověk naučit smyslu pro humor? To by bylo pěkné. S lidmi, kteří nemají smysl pro humor, to totiž není snadné. A oni to se sebou samotnými koneckonců také nemají snadné. Přednedávnm jsem měl co do činění s člověkem, z něhož nedostatek smyslu pro humor přímo čísel. Všechno, co jsem řekl v žertu, bral vážně a hrubě to vracel. Malíři, kteří tady v Římě na Piazza Navona malují karikatury, by si na něm smlsli, protože mu nedostatek humoru přímo koukal z očí: zasmušile stažené obočí, mrzoutské vrásky kolem úst a nasupeně našpulené rty.

Jeden opat mi kdysi řekl, že se u kandidátů, kteří mají zájem o život v jeho klášteře, dívá v prvé řadě na to, zda mají smysl pro humor. Víru by mohli přinejhorším ještě získat v klášteře, ale smysl pro humor ne. A je pravda, že pro život ve společenství je nesmírně důležité, aby se člověk nenechal unášet svým vlastním hněvem nebo ovlivňovat rozčilením druhých. Opravdu hodně pomáhá, když člověk umí to, co mu vadí, trochu odlehčit. Je však pravda, že se lidé bez smyslu pro humor nemohou změnit?

Každý z nás je tak trochu nepostradatelný

Náš život je velmi pestrý. Od časného rána na nás doléhají nejrůznější neplánované okolnosti. Může to být nečekaný telefonát, špatně fungující klíč, přeplněný autobus, spoj, který nám ujel před nosem. Může to být soused na sedadle, který zabírá i kus našeho místa, nebo okenní tabule, která nám drnčí do ucha. Může to být soukolí našeho dne, úkol, na který se nabaluje spousta dalších, práce, kterou jsme si nevybrali, a přece ji musíme udělat.

Mezi okolnosti našeho života patří i počasí a jeho proměny, které jsou zcela nezávislé na lidské vůli. Je nám zima nebo teplo. Bolí nás hlava nebo zuby. Setkáváme se s nejrůznějšími lidmi, kteří zapřádají nejrůznější hovory. Neurvalý člověk do nás vrazí na chodníku. Někteří lidé zase rádi marní čas a jen nás zdržují.

Ale nemyseleme si, že Bůh něco ponechává náhodě. Odevzdanost Bohu pro nás v takových chvílích může znamenat být citlivý na to, kde můžeme být pro druhé Božím požehnáním a pomocí. Naše životní plány jsou jedna věc – a Boží cesty věc druhá. Když nás náši blízcí o něco požádají, poděkujeme za to (třeba i jen v duchu).

Kdybys nás ty osobně, Pane, požádal o jedinou věc za celý život, zůstali bychom úžasem bez sebe. A to, že jsme jedinkrát splnili tvou vůli, by se stalo událostí našeho života. Jelikož všal máme toto štěstí na dosah ruky každý den, dokonce každou hodinu a minutu, připadá nám tak běžné, že jsme vůči němu lhostejní a rozmrzelí. Kdybychom pochopili, jak neproniknutelné je tvé tajemství, zůstali bychom v úžasu nad tím, že v našich malých povinnostech můžeme poznávat jiskřičky tvé vůle. Oslnilo by nás, že v ohromné temnotě, která nás obklopuje, rozpoznáváme nesčíslná, konkrétní a osobní světélka tvé vůle.

Pak bychom šli životem jako ti, kteří si všimají tvého prozřetelného vedení a spolupracují s ním. Nic by nebylo jen tak obyčejné, protože vše by bylo tebou chtěné. Nic by nebylo příliš těžké, protože vše by bylo zakotveno v tobě. Nic by nebylo smutné, protože vše by bylo tebou chtěné. Nic by nebylo nudné, protože vše by pramenilo v tvé lásce.

Neboť my všichni jsme povolání vyjít ze sebe, zanechat své plány, abychom se hodinu co hodinu nořili do tvého plánu.

Nejsme chudáci, s nimiž nikdo nepočítá, ale šťastní povolání. Povolání vědět, co se ti líbí, povolání vědět, co od nás v každém okamžiku očekáváš. Jsme těmi, kteří jsou pro tebe tak trochu nepostradatelní, jejichž gesta a skutky by ti chyběly, kdybychom je odmítli vykonat.

Je tolik odrazových můstek k našemu konkrétnímu poslání, mostů, po nichž lze přejít ke klidnému břehu Boží radosti: hromádka prádla, které mám spravit; mísa brambor, které mám oloupat; dopis, který mám napsat; dítě, které mám vychovat; úsměv, jímž mám obšťastnit někoho blízkého; dveře, jež mám otevřít; telefon, který mám zvednout; migréna, kterou mám vydržet...

Humor je nejen dar, ale také zcela určitý postoj k životu. Kdykoli se objeví nějaký problém, je nutné mít po ruce lidi se smyslem pro humor. Ti o dva nebo tři kroky poodstoupí a to, co vypadalo velké a vzbuzovalo obavy, se rázem zdá být menší a neškodnější. Také vědí, že všechno pomine – to hrozné i to pěkné, a tak se mohou leccemus, co berou druzí smrtelně vážně, zasmát nebo se tomu aspoň trochu pousmát.

Také u Ježíše ostatně vidíme takový humor. Řekl bych, že to byl takový "nevážný svatý". Ježíš svým učedníkům radil, aby se neutápěli ve svých problémech a nedělali si příliš mnoho starostí. Netrapte se obavami z toho, co přijde. Vezměte si příklad z ptáků. Nesejí ani nežnou, a jejich nebeský Otec je živí. Pečuje-li Bůh tak láskyplně o ptáky, čím spíše o vás?

Takto bezstarostně může mluvit pouze někdo, kdo plně důvěřuje Bohu. A na této důvěře podle mě stojí pravý smysl pro humor. Kdo ho má, vidí barvy i tam, kde druzí všechno vidí černě. A tento smysl pro humor není vrozený, je možné se mu naučit. Pokud se na vás dívá po ránu ze zrcadla unavený, mrzutý obličej a vy ho přimějete, aby se pousmál, jste na nejlepší cestě k tomu, abyste se mu naučili.

Notker Wolf Prokletý mobil

Milovat Boha znamená být tím, kým chce Bůh, a dělat to, co chce Bůh. Bůh po nás chce, abychom milovali. Odevzdat se Bohu v podstatě znamená přijmout svobodným srdcem konkrétní „nepatrné“ místo, na které nás on postavil.

*Madeleine Delbrel
Člověkem mezi vírou a ateismem.*

Modlitba za uzdravení těla

Ježíši, tvé ruce a nohy byly probodeny, tvůj bok byl proklán kopím jenom proto, abys nás uzdravil, abys uzdravil naše tělo, stvořené jako chrám Ducha Svatého. Ježíši, svou trpělivostí v utrpení nás uzdrav. Uzdrav z netrpělivosti naše nemocné a ty, kteří o ně pečují. Ty víš, že se v utrpení snadno ztrácí trpělivost. Uzdrav naši lásku, abychom uměli snášet bolest, jako jsi ji snášel ty! Ježíši, smiluj se nad námi!

Ježíši, přijal jsi na svou hlavu korunu z trní, přijímal jsi rány. Svými ranami a trnovou korunou mě uzdrav ze všech bolestí hlavy. Ježíši, smiluj se nad námi!

Zavřel jsi svoje oči, abys nám vrátil zrak. Uzdrav mé oči. Vrať zrak slepým! Ježíši, uzdrav mě z mé slepoty!

Ježíši, ty jsi byl poslušný Otce, naslouchal jsi jeho slovu a oslavoval jsi ho svými ústy. Ježíši, navrať nám sluch i řeč, uzdrav hluché i němé. Ježíši, smiluj se nad námi!

Ježíši, svýma probodenýma rukama i nohama uzdrav každé ochrnutí! Uzdrav i všechny ty ruce, které se sevřely v pěst. Ježíši, smiluj se nad námi!

Ježíši, probodli ti hrud i srdce, abys nás uzdravil. Uzdrav tedy naše nemocná srdce, špatný krevní oběh a nemoci krve. Zhoj nemocné kosti. Ježíši, smiluj se nad námi!

Trpěl jsi nevinně. Proto tě prosím za všechny ty, kteří trpí nepozorností druhých, protože druzí jsou silnější, a nemají lásku. Uzdrav je. Ježíši, smiluj se nad námi!

Jestliže je Otcovou vůlí, abych dál snášel své utrpení a nemoc, pak je nyní znovu přijímám a prosím o sílu pro sebe a ostatní trpící. Ježíši, smiluj se nade mnou!

Maria, jsme zde u kříže s tebou. Znáš naše žaly, problémy a bolesti. Znáš také naše duševní i tělesné utrpení. Matko útěchy, díky, že jsi se mnou v mých strastech a utrpeních! Podávám ti ruku a zasvěcuji ti svůj život, abych mohl zůstat u kříže tvého Syna. Maria, obleč a uprav nás jako matka, umyj a očisť nás, abychom byli připraveni pro svého Pána a jedni pro druhé!

Otče náš... Zdravas Maria... Sláva Otci...

A požehnání pokoje, lásky a milosrdenství, požehnání duševního i tělesného zdraví ať sestoupí nyní z kříže na mne a na celý svět!

Optimismus začíná širokým úsměvem, pesimismus končí tmavými brýlemi.

Oscar Wilde

PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA

Co jsou Papežská misijní díla?

- Církevní nezisková organizace, která pod přímou patronací papeže zajišťuje misijní rozměr katolické církve na všech kontinentech.
 - Nejdůležitějšími prvky činnosti jsou modlitba a snaha o šíření radosti z evangelia.
 - PMD učí lidi v misiích hospodařit, vedou je k spoluúčasti a respektují jejich důstojnost.
- Své národní kanceláře mají ve více než 100 zemích.

Pomoc je poskytována prostřednictvím čtyř děl:

- Papežské misijní dílo šíření víry (ŠV)
- Papežské misijní dílo sv. Petra apoštola (SPA)
- Papežská misijní unie (PMU)
- Papežské misijní dílo dětí (PMDD)

Papežské misijní dílo šíření víry koordinuje misijní aktivity na celém světě a prohlubuje vědomí misijního poslání každého křesťana. Prostřednictvím sbírek z Misijní neděle podporuje mladé diecéze na jejich cestě k samostatnosti – zajišťuje mimo jiné stavby a opravy kostelů, klášterů či pastoračních center a podílí se na katechetických, vzdělávacích, charitativních a sociálních projektech.

Papežské misijní dílo sv. Petra apoštola zaměřuje svoji pomoc na výchovu a formaci Bohoslovců na misijních územích. Další pomoci se skrze toto dílo dostává řeholníkům, starým a nemocným kněžím nebo misionářům v chudých oblastech světa.

Papežské misijní dílo jednoty kněží a řeholníků (Misijní unie) vede seminaristy, kněze, řeholníky i laiky k aktivnímu zapojení do misijních činností církve, proto je PMU srdcem všech ostatních misijních děl.

Papežské misijní dílo dětí podporuje duchovní i hmotné potřeby dětí a na celosvětové úrovni je formuje k zájmu o misie (modlitbou, vzdělávacími aktivitami, finančně). Děti se tak stávají misionáři druhých v souladu s heslem "**Děti pomáhají dětem**". PMDD najdeme v cca 120 zemích světa a jeho specifíkem je aktivní zapojení i dětí z chudých misijních zemí. Projekty podporují vzdělání, základní zdravotnickou a nutriční péči, katechetickou, komunitní a další potřebnou pomoc. V rámci českého Díla dětí působí Misijní klubka – skupinky a společenství, kde děti pod vedením dospělých tvořivým způsobem podporují misie.

Čím může podpořit PMD jednotlivec?

Finančním darem, modlitbou, zapojením se do členských aktivit:

- Misijní klub – Dárcovství – Misijní růže – Adorace pro misie

Čím může podpořit PMD společenství?

Peče, vyrábějte, kreslete... a svou kreativitou pomáhejte potřebným:

- Misijní koláč
- Misijní štrúdlování
- Misijní jarmark
- Jeden dárek navíc
- Pohled pro misie

Pro děti:

- Misijní klubko
- Misijní bombónek
- MOST – program pro misijní výchovu dětí

Proč je důležité misijní poslání církve?

Toto poslání církve obdržela přímo od Ježíše: "Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Proto jděte. Získávejte učedníky ze všech národů, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Duchu Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po

všechny dny až do skonání světa." (Mt 28, 19-20)

Co je misijní neděle?

Jedná se o světový den modliteb za misie, který se slaví od roku 1926 vždy předposlední neděli v říjnu, a je spojen s finanční sbírkou, z níž se podporuje šíření víry a další potřebná pomoc v misijních oblastech.

Jak jsou využívány dary?

Potřebná podpora je poskytována všem lidem bez ohledu na jejich barvu pleti či náboženské vyznání. Projekty zaštiťuje místní biskup a zodpovídají za ně spolehliví lidé, kteří znají domácí situaci a hovoří místními jazyky. Prostředky jsou zasílány přímo na projektový účet a musí být doložena také spoluúčast žadatele, aby se lidé v nouzi postupně stávali samostatnými.

Číslo účtu: 72540444/2700

Prostřednictvím variabilního symbolu podpoříte:

- VS 10 – misijní činnost církve
- VS 30 – studium Bohoslovců
- VS 40 – děti v nouzi
- VS 321 – kněze skrze mešní intence
- VS 999 – to, co je nejvíce potřeba

Co dokáží vaše dary?

- 150 Kč pomůže dítěti v misiích z největší bíd
- 250 Kč přispěje skrze mešní intenci misionářům
- 300 Kč měsíčně umožní chudým kvalitní vzdělání
- 15 000 Kč ročně podpoří studium Bohoslovců

Můžete přispět libovolnou částkou. Žádný váš dar není malý.

Papežská misijní díla

Na Kropáčce 30/1

500 03 Hradec Králové

telefon 604 838 882

pmd@missio.cz; www.missio.cz

**Jen láska chápe tajemství obdarovávat druhé
a přitom se sám stávat bohatým.**

Svatý Augustin

**Modlitba je klíč, který otvírá Boží srdce.
Ona jediná dokáže stále znovu přivádět Boha do tohoto
našeho světa**

**a stejně tak pouze ona jediná umí stále znovu přivádět
člověka a svět k Bohu -**

**jako marnotratného syna ke svému otci,
který v plnosti své lásky k synovi nečeká nic jiného,
než že jej bude moci znovu obejmout.**

Papež František

LETOŠNÍ MISIJNÍ NEDĚLE JE 26. ŘÍJNA!

Pro toho, kdo čelí těžkostem sice nerovnými silami, ale statečně, je zřídka někdy nějaká situace opravdu bezvýchodná.
Vauvernagues

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Dvě ženy předstoupily před krále Šalomouna a táhly za sebou mladého muže. Každá z nich tvrdila, že ten mladík slíbil sňatek její dceři. Šalomoun je vyslechl a nařídil, aby toho mladého muže rozsekl na dvě části, aby každá z nich měla svou půlku. "Ne!" vzkřikla první žena. "Neprolévejte jeho krev! Ať si tedy vezme dcera té druhé ženy!" A moudrý král nařídil: "Tento mladík je ženichem dcery té ženy, která by ho nechala rozseknout napůl. To je totiž jeho pravá tchyně."

Francouzského prezidenta vyzve jeho poradce, aby udělal symbolické gesto pro dobré vztahy s katolíky: "Jeďte 15. srpna do Lurd, je svátek Nanebevzetí Panny Marie." "To nemůžu, podívejte se, už to mám v diáři obsazeno." "Je to ale důležité. Ujišťuji vás, na průzkumu veřejného mínění to uvidíte." "Dobře, ale **zjevím se tam jen jednou.**"

Potkají se dva Židé a jeden druhému si stěžuje: "Stala se mi strašná věc. Můj syn se nechal pokřtít!" Druhý mu odpoví: "Mně to vykládejte, můj syn udělal totéž! Víte co, pojďte, poradíme se s naším rabínem." Přijdou za rabínem a říkají mu: "Rabi, naši synové se nechali pokřtít, co máme dělat?" Rabín si povzdychne a říká: "Pánové, mně to vykládejte... můj syn udělal totéž. Nezbyvá nic jiného, než abychom v té věci volali k Hospodinu!" Všichni odejdou do synagogy, padnou na tvář a rabín se modlí: "Hospodine, co máme dělat? Naši synové se dali pokřtít!" A shůry se ozve hlas: "Pánové... mně to vykládejte..."

Po úzkém přechodu přechází matka s šesti dětmi. Děti cupitají za svou maminkou. Spolu s nimi jde jakási žena. Protože jí děti při přecházení poněkud překážejí, řekne nevrle: "Ženská, nemáte náhodou těch dětí trochu moc?" Maminka se zastaví a odpoví: "A které z nich bych podle vás mít neměla?" Žena mlčí, a tak pokračuje maminka se svými dětmi dál a je šťastná, že je všechny má.

Jednoho dne se ptali svatého Jana Maria Vianneye: "Pane faráři, když se při mši modlíte, není vás skoro slyšet, ale když kázete, mluvíte velmi hlasitě. Pročpak?" "Když kážu, mluvím často k hluchým nebo ke spícím, ale když se modlím, mluvím k Bohu a ten nespí ani není hluchý." Jindy se kajcíník podivil, když viděl Jana Maria Vianneye plakat: "Proč pláčete, pane faráři?" "Příteli, já pláču, protože nepláčete vy."

*Bernard Peyrous a Marie-Ange Pompignoliová
Potká jezuita františkána*

OKŘÍDLENÁ BIBLICKÁ RČENÍ

Mluvit andělským jazykem

Mluvit andělským jazykem se chápe jako mluvit laskavě, vlídně. Vychází z představy anděla jako bytosti dokonalé a krásné. Také andělská povaha, andělský zjev, andělská hudba, andělský hlas mají tento nádech dokonalosti. Ale můžeme skutečně mluvit andělským jazykem?

Bible užívá tento výraz v úvodu známého "hymnu lásky", ve kterém apoštol Pavel ukazuje, na čem především záleží – nikoli na nadpřirozených darech a projevech, nýbrž na Boží lásce. "Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon" (1 Kor 13, 1). Bylo to slovo do konkrétní situace. Mezi korintskými křesťany se vyskytoval duchovní dar mluvení v nadpřirozených jazycích, tzv. glosolálie, který Korintští cenili nade vše. Byl jim důkazem toho, že mezi nimi je Bůh. Přitom mezi sebou měli různé třenice a rozkoly, i případy nemravnosti. Apoštol jim píše, že bez Boží lásky tyto dary nejsou ničím. Důkazem Boží přítomnosti je jeho láska, projevující se ve vzájemných vztazích. Pěkná slova, andělské mluvení, nejsou ničím, nejsou-li výrazem této Boží lásky.

Mluvit do větru

Mluvit do větru nebo pouštět slova do větru znamená mluvit zbytečně, něco planě slibovat. Vítr odvane vyřčené slovo, takže se k posluchači ani nedostane a nesplní svůj účel. Podle Lexikonu latinských výroků, přísloví a rčení má toto slovo svůj původ v Bibli, kde apoštol píše: "Jestliže ve vytržení nepromluvíte jasné slovo, jak se má poznat, co bylo řečeno? Budete mluvit jen do vzduchu (větru)...(1 Kor 14, 9).

Pavel to říká v souvislosti s duchovními dary, charismaty. Duch Svatý se v Korintě projevovat tak, že ve shromáždění církve někteří mluvili "prorocky", jiní "v Duchu", lidsky nesrozumitelnými jazyky. Objevila se otázka, komu dát v křesťanských shromážděních větší prostor. Rozhodnutí bylo jednoznačné: Nesrozumitelný jazyk musí mít výklad, jinak to bude, jako když mluvíš do větru; tvé slovo se sice dostane k uchu posluchače, nikoli však k jeho srdci. "Jestliže neznám význam těch slov, budu pro mluvícího cizincem a on bude zase cizincem pro mne."

*Vilém Schneeberger
Začněme u Adama aneb okřídlená biblická rčení*

Bůh neodpovídá na jednotlivé prosby člověka, ale na touhu, která leží v pozadí těchto potřeb...

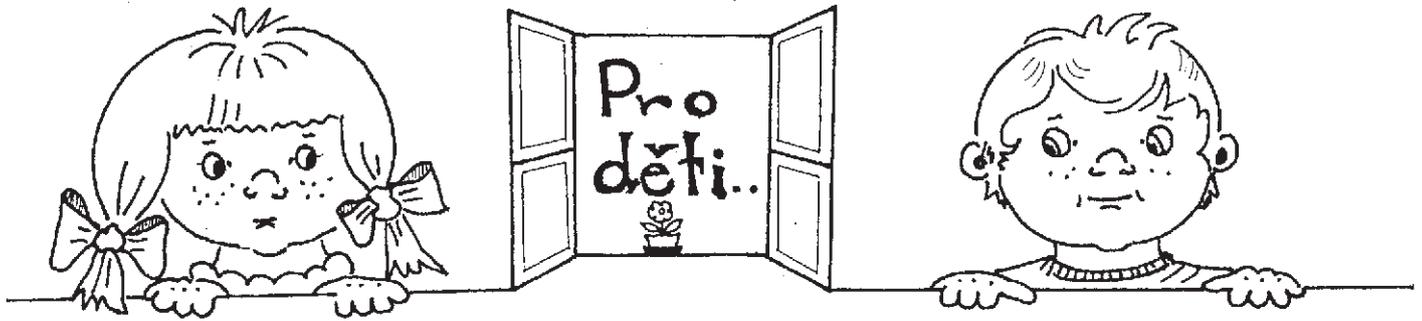
(Joachim Wanke)

Za dary, po kterých v naší lidské přirozenosti mnohdy toužíme, se nemusíme stydět. Někdy ale pro nás nejsou těmi nejdůležitějšími věcmi. Z Božího pohledu. Dobrotivost nebeského Otce je takového rázu, že používá našich přirozených potřeb a tužeb k tomu, abychom objevili naši základní a bytostnou potřebu. Bůh proto tomu, kdo vytrvale prosí, uděluje dar Ducha Svatého, jenž uschopňuje člověka kráčet dál a výš po Božích cestách až k cíli – k plnosti našeho života s Bohem.

**Váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte... (Mt 6, 8)
Můj Bůh vám dá všechno, co potřebujete... (Fil 4, 19)**

*J. Wanke
Postavit světlo na svícen*

Je zbytečné, že je ti štěstí nakloněno, když ty sám nerozpoznáš, jak moc jsi šťastný.
Andreas Tscherning

MODRÉ OČI

Ema byla hezká tříletá holčička. Žila v jednom americkém městečku na pobřeží Atlantiku. Měla svoji rodinu ráda a obdivovala modré oči svého otce, matky a svých sourozenců. Všichni v Emině rodině měli modré oči. Všichni kromě Emy. Eminým snem bylo mít oči modré jako moře, přála si to ze všeho nejvíc.

Jednou slyšela, jak učitelka říká: "Bůh vyslyší každou prosbu." Ema o tom

SVATÁ LUDMILA

Kněžna Ludmila žila na přelomu 9. a 10. století. Pocházela pravděpodobně ze slovanského rodu Pšovanů, který žil u dnešního Mělníka. Jejím manželem se stal Bořivoj z rodu Přemyslovců. Měli spolu šest dětí, z nichž nejznámější jsou synové Spytihněv a Vratislav. Ludmila přijala se svým manželem křesťanství. Křesťanské zásady se snažila šířit ve své zemi a vštěpovat je svým vnukům. Zvlášť vnuk Václav byl velmi učenlivý a křesťanství si zamiloval. Ludmila nakonec zemřela mučednickou smrtí na hradě Tetině v blízkosti dnešního Berouna. Stalo se to roku 921. Kníže Václav, její vnuk, nechal její tělo přenést do Prahy, kde na pražském hradě odpočívá dodnes. Hned po smrti byla Ludmila uctívána a lidmi považována za světici a za přímlovkyni českého národa. I dnes se mnoho žen a dívek v naší zemi jmenuje Ludmila.

Prohlédni si dva obrazy sv. Ludmily. Jeden je originál, druhý kopie. Autor kopie udělal při malování 10 chyb. Najdeš je?

© Biskupství brněnské, Diecézní katechetické centrum, 2021

přemýšlela celý den. Když šla večer spát, poklekla u postele a modlila se: "Nebeský tatínku, děkuji ti za to, že jsi stvořil moře, je moc krásné! Děkuji ti za svoji rodinu. Děkuji ti za svůj život! Moc se mi líbí spoustu věcí, které jsi udělal a které děláš, ale chtěla bych tě poprosit, dej, ať až se zítra probudím, mám oči modré jako maminka. Skrze Krista. Amen."

Jakmile se ráno probudila, běžela k zrcadlu. Podívala se na sebe. Proč ji Bůh nevyslyšel? Možná aby posílil její víru? Toho dne si Ema uvědomila, že "ne" je také odpověď. Přesto si dívka uchovávala svoji důvěru v Boha nedotčenou.

Po letech jela Ema jako dobrovolná misionářka do Indie. Jejím úkolem bylo vykupovat děti, které ty nejchudší rodiny prodávaly na trzích s "náhradními díly" k transplantacím. Ale aby se Ema dostala do obchodních kruhů a nikdo ji nepoznal, musela se převlékat za Indku. Barvila si kůži kávou, vlasy na černo, oblékala sárí a volně chodila na místa, kde se děti prodávaly. Mohla v klidu chodit po celém trhu s dětmi, protože vypadala ve všem jako Indka. Jednou podotkla její kamarádka misionářka, když ji viděla v převleku: "Teda Emo! Napadlo tě někdy, jak bys to s převlekem dělala, kdybys měla modré oči jako celá tvoje rodina? Sloužíme opravdu velmi chytrému Bohu. Dal ti tmavé oči, protože věděl, že to bude důležité pro tvé poslání, které ti chce později v životě svěřit."

PRAVDA A LEŽ

Dva muži se přátelili už od dětství a jejich vztah byl pevný a hluboký. Když rostli, trávili téměř všechny volný čas společně. Když si našli manželky, postavili si své domy naproti sobě, takže je oddělovala jen cestička a žádný plot. A po mnoho let spolu jejich rodiny dobře a láskyplně vycházely. Ale jednoho dne se jistý skřítek rozhodl, že jejich podivuhodné přátelství vyzkouší. Oblékl si zvláštní plášť, který byl napravo červený a nalevo modrý. Zatímco oba muži pracovali na svých políčkách, všimli si, jak skřítek prochází kolem po cestě. Po práci prohodil jeden muž ke druhému: "Ten chlapík měl opravdu moc pěkný červený plášť." "Byl modrý," řekl druhý muž. "Ne, byl červený." "Nejsem žádný hlupák! Byl modrý."

A tak se začali dohadovat, víc a víc zvyšovat hlas, až se nakonec ošklivě pohádali. "To je konec našeho dlouholetého přátelství!" vykřikli téměř současně. V tu chvíli se vrátil skřítek a začal před rozhádanými muži pomalíčku tancovat a otáčet se dokola, takže hned viděli, že je plášť dvoubarevný. "Tys nás rozhádal, ty za to můžeš! Po celý život jsme byli přátelé. Rozpoutal jsi mezi námi válku," křičeli na něho. "Ne, já jsem vaši hádku nezpůsobil. Měli jste oba pravdu a oba jste se mýlili. Hádali jste se proto, že jste se jeden jako druhý dívali jen a jen ze svého úhlu pohledu."

Bruno Ferrero Hostina pro duši

Když budu nosit v srdci zelenou ratolest, usedne na ni ptáček zpěváček.

Wang Wei

CHVÁLA PONĚKUD OSTŘEJŠÍCH VÝRAZŮ

Seděli jsme s přáteli na zahrádce v družném kněžském společenství, popíjeli nealko pivo, poslouchali zpěv ptáků a štěbetání stavebních dělníků, z nichž jeden na nedalekém lešení právě poučoval mladšího kolegu ohledně chybně podaného nástroje: "Když říkám, vole, ty vole, štetku, tak myslím asi štetku, ty vole, ne?"

Tu jeden z kněží poznamenal, že je pro něj výskyt sprostých slov záhadou: "Proč to ti lidé dělají, když jim to zdvojnásobuje délku vět? Neměli by mít – už jen s ohledem na své pohodlí – zájem spíš na zkracování vyřčeného?"

A protože bylo pondělí a klérus měl volný den a nemusel zrovna dřinou dobývat duše Pánu, rozhořela se v jeho středu filozofická debata. Druhý pater totiž namítl, že slova sprostá nejsou na rozdíl od těch rouhavých a svatokrádežných katolíkům nijak zapovězena a ať si prý do dělníků nekopeme. První pater se však nedal a prohlásil, že se člověk neslušným označením svého bližního staví do pozice soudce, že sebe vyvyšuje a druhé sráží a že něco takového rozhodně zapovězeno je. Druhý pater pravil: "Není." První pater pravil: "Je." Druhý pater již mírně rozčilen odvětil: "Neser mě, nebo dojdou pro katechismus." A první ho vyzval: "Jdi."

A druhý šel, a když přišel, s vervou společně listovali naukou církve, takže jsem ve společenství zůstal jediným, kdo dosud popíjel to nepivo a poslouchal ty ptáky. Celé dlouhé minuty pak oba teologové pátrali, autoritativního výroku se však nedopátrali, a když jsme se nakonec rozjeli po svých, odvezl jsem si s sebou otázku, jak to s tou sprostotou vlastně je.

A pokud katechismus mlčí, kde jinde hledat odpovědi než v moudrosti otců. Pátrání mě brzy přivedlo ke svatému Jeronýmovi, knězi, který sice na sklonku antiky napsal a přeložil a vykonal úchvatné věci, který však také svým perem ostřejším než skalpel bodal, řezal a stahoval z kůže své přečetné protivníky. A nebyl sám, bohatým výrazivem se oháněl třeba i svatý Rehoř Nazíánský, který na konstantinopolském koncilu čelil odpůrcům slovy, jež sem opisovat nebudu. Ale proč bychom se měli omezit na patristiku? Zamířme ke zdroji. Pokud jde o samotného Pána Ježíše, ten jenom v Matoušově evangeliu nadává farizeům a zákoníkům třiadvacetkrát (mj. Sedmkrát pokrytci, třikrát blázni a slepci, dvakrát

slepi, co vedou slepé, jednou synové pekla, jednou obilné hroby, jednou hadi a jednou plemeno zmijí). Ano, to všechno řekl Spasitel, ten, který nikdy nespáchal hřích. Z uvedeného tedy vyplývá, že musí existovat situace, kdy jadrná slova hříchem nejsou.

Vím, mohlo by se namítnout, že pátý verš dvacáté druhé kapitoly téhož evangelia praví, že "ten, kdo se hněvá na svého bratra, bude vydán soudu; kdo snižuje svého bratra, bude vydán radě; kdo svého bratra zatracuje, propadne ohnivému pecku", a že tedy není zas tak moudré znevažovat bližního svého. Jistě, slovní šikana bývá hanebná a nadívání vět výplňkovým "Vole, ty vole" plytké, ale zde je řeč o něčem jiném, o přílehavé nadávce, jíž lze skutečnost lecky pojmenovat lépe než řečičkami bez chuti a zápachu.

Zdvořilost je důležitá, ale Písmo ani tradice o ní netvrdí, že by snad byla korunou ctností. A přece má ne jeden zbožný katolík větší problém s nezdořilým vyjádřením než s překrucováním nauky církve, s hrubým slovem než se zakrývaným zneužíváním. Rozmířovat pravdu lze sice jazykem naprosto jemným, duše se tím však křiví mnohem hůř než poněkud ostřejším výrazivem.

Navykli jsme si, zejména od devatenáctého století, na obrázky zženštilých světců s bělostnými tvářičkami, světců, co zakřiknutě klopí zrak, anebo jej naopak vyvracejí kamsi vzhůru. Kam se poděli svatí, co se dívají zpřima? Muži, co nejsou naložení v cukru a zabalení v krajce?

Svatost není bezchybnost a neměří se spisovností vět. Světci nejsou hodní chlapi. Jsou to ti, kdo planou pro Hospodina, kdo putují za Beránkem, kamkoliv jde – jednou za ním běží, podruhé se za ním z posledních sil celí zabahnění plazí, ale vědí, že za jiným jít nechtějí, i kdyby je cesta s Pánem vedla třeba na Golgotu. V seznamu svatořečených velikánů křesťanstva najdeme ty, kdo nadávali, ty, kdo byli drzí, ty, kdo kouřili, ty, kdo se nebáli zakřičet, i ty, kdo neuměli mluvit. Stěží však najdeme takového, pro něž by Bůh nebyl na prvním místě.

A pak jsou tu zástupy lidí hodných, laskavých a zdvořilých, nekouřících, nepijících, neřestem nepropadajících, ale natolik uvelebených ve vlastní dobrotě, že Boha k ničemu moc nepotřebují. Kež se za ně svatý Jeroným přimlouvá, aby je víc trápily jemně říkané lži než hrubě vyjádřená pravda.

Štěpán Smolen *Pominuté chvály*

STVOŘENÍ ŽENY

Bůh tvořil ženu... a potřeboval na to šest dní nepetržitě práce. Objevil se anděl a ptal se ho: "Bože, proč tím trávíš tolik času?" Stvořitel mu odpověděl: "Viděl jsi pracovní plány tohoto projektu? To, co teď tvořím, je velmi složité. Má to 200 pohyblivých částí a musí to být celé omyvatelné. Musí to mít nohy, které unesou tři děti najednou. Musí to umět pohlídat a políbit tak, že se tím všechno uzdraví – od odřeného kolene až po zlomené srdce. A také to musí mít ruce, které zvládnou tolik práce jako šest párů mužských rukou."

Anděl byl ohromen nároky na toto stvoření: "Šest párů mužských rukou? A to je standardní model?" zeptal se Stvořitele. "Tak už si odpočiň a nech dokončení na zítřek." "To nemůžu," odpověděl Stvořitel. "Hrozně to spěchá, musím to dokončit."

A pak nadšeně pokračoval ve výkladu: "Představ si, samo se to umí uzdravit, když onemocní. A v nemoci může pracovat i 10 hodin denně!" Anděl se dotkl nového stvoření: "Udělal jsi to velmi jemně!" Stvořitel přitakal: "Ano, je to jemné, ale také pevné. Nemáš představu, kolik toho bude muset vydržet a vykonat!" "Bude mít schopnost myslet?" zeptal se anděl. "Nejenom, že bude moci myslet, ale bude se umět hádat." Anděl si čehosi všiml: "Ale pozor, vypadá to, že ti z toho modelu tady na tváři něco uniká! Říkal jsem ti, že už si potřebuješ odpočinout." "Tak to má být. To je slza," řekl Stvořitel. "A na co je dobrá taková slza?" Stvořitel mu vysvětlil: "Slzy jsou způsob, jak ženy vyjadřují svou radost, své trápení, svou bolest, své zklamání, svou sílu, svůj soucit a svou hrdosť." Anděl byl uchváten: "Ale to je geniální! Myslel jsi na všechno. Ženy budou opravdu výjimečné!"

A anděl se nemýlil. Ženy mají dost síly, aby neustále muže překvapovaly. Můžou řídit podniky a způsobovat konflikty, ale také přináší lásku a štěstí. Usmívají se, když by měly chuť křičet. Zpívají,

když by chtěly plakat. Pláčou, když jsou šťastné. Smějí se, když jsou nervózní. Biji se za věci, ve které věří. Odřikají si, aby si nemusela odřikat jejich rodina. Milují bez podmínek. Pláčou, když jejich děti mají úspěch. Vědí, že objetí a políbek mohou zahnat zlý sen dítěte. Srdce ženy ví, co pohne světem, proto ženy dávají radost a naději. Ženy mají mnoho co říct a dát...

Bernard Peyrous a Marie-Ange Pompignoliová

BŮH A DĚTI

Přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně: "Všechno prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno Pánu!" (Lk 2, 22-23)

Představit své dítě Bohu znamená uznat, že děti jsou Boží dar, že náležejí v první řadě jemu a teprve pak rodičům. Podle křesťanské nauky je to totiž Bůh, kdo v okamžiku početí vkládá do dítěte duchovní princip, který nazýváme duší. Nestačí však obětovat děti Pánu pouze jednou, na začátku jejich života. Je třeba, abychom se starali o jejich výchovu. Rodiče jsou ti, kdo svým dětem hlásají evangelium jako první. Činí tak často nevědomky tím, že je učí modlitby, tím, že jim odpovídají na jejich otázky, a tím, že v jejich přítomnosti vyslovují své názory.

Pokud chceme svým dětem předat víru, je třeba ji žít s nimi, s vědomím toho, že se nám to nikdy nepodaří úplně, což nás ovšem nesmí brzdit. Důležité je, aby ruku v ruce s výchovou k víře šla výchova ke svobodě. Děti by měly cítit, že mají svobodu přijmout nebo i odmítnout přesvědčení svých rodičů, a že i pokud odmítnou, nebudou je kvůli tomu rodiče méně milovat.

Raniero Cantalamessa Biblické inspirace

Místo abyste netečně stáli, zkuste se vydat po nějaké cestě. A i když nevíte, kam vede, alespoň se hnete z místa!

Johann Wolfgang von Goethe

Křty:

Červen:

Pavel Vrba
Natalie Kučerňáková
Filip Urubek
Elliot Stanislav Šuráň
Laura Veronika Hyžiková
Natalie Hajdová
Jiří Červenka
Radim Bureš

Srpen:

Václav Petr Werner
Elen Magdalena Kovářová
Sabina Ludmila Marková
Vojtěch Synek
Eduard Tkadlec
Gabriela Váňová
Oliver Vojtěch Drga
Alexandra Anežka Vlčková
Lenka Macků
Leoš Macků

Svatby:

Červen:

David Trllo (Slavičín) + Bc. Zuzana Durdáková (Slavičín)
Robert Vašák (Slavičín) + Bc. Martina Rutarová (Lipová)
Pavel Pavelka (Slavičín) + Lucie Vincourová (Slavičín)
Červenec:
Bc. Václav Matějka (Lipová) + Bc. Sára Vítková (Bojkovice)
Petr Procházka (Brno) + Denisa Barcuchová (Nevšová)
Jakub Urubek (Újezd u Valašských Klobouk) + Markéta Bobálová (Slavičín)

Srpen:

Stanislav Fait (Ždírec nad Doubravou) + Eliška Jančaříková (Nevšová)
Radek Krajiček (Šanov) + Tereza Fojtů (Divnice)
Bc. Miroslav Kužela (Pozdřechov) + Bc. Katarína Bolčeková (Dubnica nad Váhom)
Marek Tomaník (Roštění) + Monika Molková (Slavičín)

Pohřby:

6.6. Marie Pešková, 1931, Petruvka
24.6. Jaroslav Vításek, 1935, Slavičín
27.6. Jiřina Polášková, 1952, Petruvka
29.6. Marie Vítková, 1944, Slavičín
14.7. Jaroslav Zemánek, 1927, Hrádek na Vlárské dráze
22.7. Lidmila Šebáková, 1930, Bohuslavice nad Vlčí
29.7. Josef Kovařík, 1935, Bohuslavice nad Vlčí
26.8. Eliška Galetová, 1932, Petruvka
29.8. Marie Vrbová, 1939, Slavičín

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus svěřil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám: Křest dětí** buď hned po narození, nebo alespoň 1 měsíc před křtem. (Křty jsou zpravidla 3. neděli v měsíci při mši svatě v 11 hodin) Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok. (Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.) Zamýšlený **cirkevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem. **Svátost nemocných** udělujeme po individuální domluvě. Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00
Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad): 739 245 911
Mons. P. Marian Dej (soukromé): 731 919 369
E-mail: faslavicin@ado.cz
Web: www.faslavicin.cz
Farní knihovna (na faře):

POZOR ZMĚNA!

Bude otevřena každý lichý týden v úterý od 13 do 16 hod.

PRÁVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECILIE VE SLAVIČÍNĚ

NE	7.15 hodin
	9.15 hodin
	11.00 hodin
PO, ST, PÁ	18.00 hodin
ÚT, ČT, SO	7.00 hodin

viz: www.faslavicin.cz

- 28.9. **Slavnost sv. Václava, hlavního patrona českého národa** (Mt 16, 24-27)
- 29.9. **Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů** (Jan 1, 47-51)
- 30.9. sv. Jeroným (Lk 10, 13-16)
- 1.10. sv. Terezie od Dítěte Ježíše (Lk 10, 17-24)
- 2.10. **27. neděle v mezidobí** (Lk 17, 5-10)
Svatí andělé strážní
- 4.10. sv. František z Assisi (Lk 10, 38-42)
- 7.10. Panna Maria Růžencová (Lk 11, 15-26)
- 8.10. sv. Simeon (Lk 11, 27-28)
- 9.10. **28. neděle v mezidobí** (Lk 17, 11-19)
- 11.10. sv. Jan XXIII., papež (Lk 11, 42-46)
- 12.10. sv. Radim (Lk 11, 42-46)
- 15.10. sv. Terezie od Ježíše (Lk 12, 8-12)
- 16.10. **29. neděle v mezidobí** (Lk 18, 1-8)
sv. Hedvika a sv. Markéta Marie Alacoque
sv. Ignác Antiochijský (Lk 12, 13-21)
- 18.10. **Svátek sv. Lukáše, evangelisty** (Lk 10, 1-9)
- 22.10. sv. Jan Pavel II., papež (Lk 13, 1-9)
- 23.10. **30. neděle v mezidobí** (Lk 18, 9-14)
Den modliteb za misie)
- 28.10. **Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů** (Lk 6, 12-19)
- 30.10. **31. neděle v mezidobí** (Lk 19, 1-10)
- 1.11. **Slavnost Všech svatých** (Mt 5, 1-12a)
- 2.11. **Vzpomínka na všechny věrné zemřelé** (Mt 25, 31-46)

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

24.9. - 30.9. Zlámalová, Peniašková, Studeníková, Lysáková, Dubská
1.10. - 7.10. Vaculínová, Hlavicová, Cvešperová, Florešová, Goňová, Kovaříková, Pfeiferová
8.10. - 14.10. Kozáčková, Hudková, Dulíková, Ševčíková, Žáková, Štulířová, Bartošová
15.10. - 21.10. Bohuslavice
22.10. - 28.10. Hrádek 3
29.10. - 4.11. Rokytnice 2 (p. Saňáková)
5.11. - 11.11. Chovančíková, Machů, Humpolová st., Humpolová ml., Studenková, Adámková
12.11. - 18.11. Rudimov
19.11. - 25.11. Petruvka
26.11. - 2.12. Zupková, Fojtíková, Raková, Durdáková, Štěpančíková, Šimoníková, Koudelová

Všem, kdo se podílejí na úklidu, upřímně Pán Bůh zaplat'.

POLÉVKA

Ve velké samoobslužné restauraci si jedna starší paní vzala u pultu velkou misku polévky, postavila ji na táč a po zaplacení položila táč na volný stolek. Kabelku si pověšila na opěradlo židle, chystala se, že se posadí a ochutná kouřící a voňavou polévku, když si tu uvědomila, že si zapomněla vzít lžičku.

Nechala všechno, jak bylo, a zamířila k pokladně, kde byly lžičky uloženy. Když se vrátila, s překvapením zjistila, že na jejím místě sedí mladý černoch, který klidně pojídá její polévku. Žena zůstala zaraženě stát a pak se s netajeným rozhořčením posadila na sousední židli. Lžičku, kterou držela v ruce, ponořila pod nosem vetřelce do misky s polévkou. Mladík se usmál a pokračoval v jídle. Žena nabrala jednu lžičku polévky a také mladík si vzal jednu. Žena si pomyslela: "To je ale drzost! Kdybych tak měla víc odvahy! Už by k nám tyhle přistěhovalce neměli pouštět!"

A tak pokaždé, když si vzala lžičku polévky, si muž vedle ní, aniž by hnul brvou, nabral také. Pokračovali takhle až do chvíle, kdy v mícce byl jen velmi malý zbytek

polévky. Žena si pomyslela: "A teď chci opravdu vidět, co mi řekne, až bude polévka snědená."

Mladík jí nechal poslední lžičku. Potom se zvedl, zdvořile pozdravil a odešel. Žena se podívala na židli: její kabelka zmizela. Zloděj! Byl to prachobyčejný zloděj! Rozhlížela se kolem sebe oklamaná, rozhněvaná, v obličejí celá rudá. Ale po mladíkovi ani stopy.

A pak, jak se tak dívala kolem, se hněv změnil ve zmatek a hluboký pocit trapnosti. Na vedlejším stole spatřila misku s polévkou bez lžičky; polévka už byla vystydlá. Na opěradle židle visela kabelka, tak jak ji tam nechala.

Jak se styděla, když pochopila, co provedla, když si spletla stůl. Vždyť mladík, který jedl stejnou polévku, jakou si přinesla ona, se s ní vlastně rozdělil. Necítil pobouření, nadřazenost, nebyl nervózní na rozdíl od ní, která se ve své raněné pýše zesměšnila.

Bruno Ferrero Ptačí zpěv pro duši

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 300 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durdáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v přední kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplat'. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 1.11.2022 na Slavnost Všech svatých. Uzávěrka bude v neděli 16.10.2022. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!